

»Jaz niti samemu sebi nisem prijatelj. Prijatelj prijatelju ne dela hudega. Jaz samemu sebi škodujem kljub svojemu boljšemu spoznanju. Tobak mi škoduje in vendar se mu ne odrečem. Tožne misli me ubijajo, a vendar se zatapljam vanje. Pomlad vabi veselo: pridi, uživaj! Šel bi, a nočem. Nočem! Ne morem drugače.«

»Ganljiva je pomlad v goricah. Koliko ljudi pije žlahtni trtni sok. Pa, ali so le kdaj samo pomislili, kako trta cvete? Kakor mravljinca smo. Tako malo hočemo vedeti in videti. Sto pedi od doma.«

»Sedemnajst let sem star, pa že moram ves svet zaničevati.«

»Kaj je človeška moč? Temota obdaja duha, ta prečisti vir nebeški. Zastonj je ves trud otresti se strašnih spon. Solnce ga še ni obsvetilo in mati ga še ni rodila, komur bi to mogoče bilo. Bodi! Bojuj se, duh, do zadnje srage, bojuj se, a ne upaj zmagel!«

»Duh previhra na perotih do neba, kjer se neha stvarjenje. Hitro peza ga mesa spet pritira dol' na tla... Obupal bi. Zares, ena sama je modrost: Solo chi segue ciò che piace, è saggio...«

»Bral sem Boccaccijev Decamerone. Un libro claffarico. In malo je manjkalo, da mi ni knjige zaplenil katehet Ehrenfried der Deutsche.«

»Ragov log je nedolžen kraj. Pa res ne vem, če so tudi misli novomeških študentov v tem ‚parku‘ tako nedolžne kakor Schmidov mali puščavnik. Meni vsaj se je že večkrat vzela v teh tihotnih goščavah grdobija v misli. Danes sem celo pesem zapisal. Pod gradom, ji je ime, a v čast mi ne bo.«

»Saj sem rekel. Moja prva klafarija mi je v sitnost. Izgubil sem jo in vprav Schürzenjäger jo je moral najti. Zdaj mi vsiljuje svoje zaupanje. In nimam moči, da bi se zoprnega človeka otresel.«

»Ali je tako pokvarjen, ali je tako iskren? Vse mi je povedal, kaj je že doživel. Celo pediculos pozna nomine morpio. Znan je z M * * pri K * * in ljubosumen na mladega oficirja, ki je prišel pred kratkim le-sem.«

»Brez tobaka že ne prestanem več. Pa kaj tobak. Mene od druge reči glava boli. Od neumnih fantazij. Od slabe družbe.«

PSALMIST. — GLAS ŽEJE, KI JE SEGEL DO NEBES.
FR. BÍLEK, CESTA (POT).

»Kuhna sovražim. Iz jeze in žalosti sem napisal pesem Dan slovanski. Dal mu jo bom brati. Pihal bo kakor puran.«

»Nič ni pihal kakor puran. Le zaničljivo me je pogledal in dejal: ‚Poj rajši klafarsko!‘ Danes pa je privlekel v šolo neko žalošalno razpravo, da je Graetia — Gorecija, Germania — Grmanija, Skaldi — Skalci. Pripomnil sem, da je to pisal osel. ‚Kann schon sein,‘ je odgovoril zasmehljivo. ‚Natürlich ein deutscher,‘ sem rekel. Udaril je nazaj: ‚Esel und Ungeziefer kennen nur Slawen.‘ Vsi sošolci so planili nadenj. Tedaj nas je zalotil razrednik.«

»Schürzenjäger je poštenjak. Ni se maščeval. Razložil je razredniku spor kot najnedolžnejši prepir zaradi žalošalne knjige, katero zdaj očetje učitelji beró in so na nas popolnoma pozabili.«

»Schürzenjäger ni poštenjak. Izterjuje obresti za svojo plemenitost. Baha z ‚nemškim hrastom‘ in slavo nemškega orožja. Naj baha. Tudi za hrast so sekire, ne samo za lipo. Še to mi ni hudo, da Slavjani niso bojaželjni. Tolaži me beseda očeta Akvinca, ki je bil sam vojak in ve, kaj pravi. Oče Akvinec je rekel: ‚Vojaški